

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **město Zdice**, se sídlem Husova 2, Zdice, zastoupený advokátem Mgr. Martinem Kainem, se sídlem Nádražní 58/110, Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2024, č. j. 51 A 29/2023 - 45,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2024, č. j. 51 A 29/2023 - 45, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je vlastníkem pozemku parc. č. 2131/3 v k. ú. Z. (dále jen „pozemek p. č. 2131/3“), na němž se podle něj nachází místní komunikace. Původní spoluvlastníci daného pozemku požádali podle § 142 odst. 1 správního řádu Městský úřad Zdice o určení, zda a kdy byly pozemky parc. č. XA, XB a 2131/3 v daném katastrálním území zařazeny do kategorie místní komunikace a zda tento právní vztah trvá. Městský úřad Zdice vydal dne 24. 11. 2021 rozhodnutí pod č. j. SPR/2354/2017-121, jehož výrokem I. na dotčených pozemcích deklaroval existenci místní komunikace podle § 6 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „ZPK“). Spoluvlastníci se odvolali a žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 6. 2022, č. j. 015381/2022/KUSK DOP/Svo, změnil výrok I. prvostupňového rozhodnutí tak, že se na dotčených pozemcích nachází veřejně přístupná

účelová komunikace dle § 7 odst. 1 ZPK. Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) svým rozsudkem ze dne 30. 11. 2022, č. j. 55 A 55/2022 - 70, toto rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[2] Žalovaný svým následným rozhodnutím ze dne 3. 2. 2023, č. j. 146365/2022/KUSK DOP/Svo, opětovně rozhodl tak, že se výrok I. prvestupňového rozhodnutí mění tak, že se na dotčených pozemcích nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Krajský soud toto rozhodnutí svým rozsudkem ze dne 14. 3. 2024, č. j. 51 A 26/2023 - 62, opět zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud vytknul žalovanému, že se dopustil podstatné vady řízení, neboť rozhodl nad rámec předmětu řízení o určení právního vztahu, který spočíval pouze v určení, zda se na dotčených pozemcích nacházela místní komunikace. Žalovaný nemohl výrok o existenci místní komunikace nahradit výrokem o existenci účelové komunikace. Žalovaný daný rozsudek napadl kasační stížností; Nejvyšší správní soud ji však svým rozsudkem ze dne 4. 6. 2024, č. j. 1 As 69/2024 - 32, zamítl.

[3] Žalobce požádal dne 24. 6. 2022 Městský úřad Beroun (dále jen „městský úřad“) o zahájení řízení o odstranění pevné překážky z veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku p. č. 2131/3 ve smyslu § 29 odst. 3 ZPK. Žalobce v žádosti uvedl, že se na daném pozemku, v místě, kde sousedí s pozemkem parc. č. XC v témže katastrálním území, nachází pevná překážka bránící plynulému provozu na pozemní komunikaci, a to navážka stavební suti. Městský úřad svým rozhodnutím ze dne 17. 10. 2022, č. j. MBE/ 68441/2022/DOPR-MiDo, podle § 29 odst. 3 ZPK nenařídil odstranění pevné překážky. Podle městského úřadu se na předmětném pozemku sice nachází veřejně přístupná účelová komunikace, a to v souladu s rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 6. 2022, navážka suti je však umístěna mimo tuto veřejně přístupnou účelovou komunikaci, a nebrání tak jejímu obecnému užívání.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí městského úřadu ze dne 17. 10. 2022 odvolání. Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 17. 2. 2023, č. j. 143324/2022/KUSK-DOP/Svo (dále jen „napadené rozhodnutí“), podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu výrok daného rozhodnutí změnil tak, že se žádost o odstranění pevné překážky podle § 51 odst. 3 správního řádu zamítá. V odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že městský úřad nemusel *„provádět dokazování ve smyslu řešení předběžné otázky a zabývat se jednotlivými znaky VPÚK, neboť v době rozhodné existovalo pravomocné rozhodnutí, že se na uvedeném pozemku skutečně nachází VPÚK.“* Konkrétně se jednalo o rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2022. Přestože krajský soud dané rozhodnutí svým rozsudkem ze dne 30. 11. 2022, č. j. 55 A 55/2022 - 70, zrušil, žalovaný *„ve věci znovu rozhodl dne 3. 2. 2023 [...], a to stejným způsobem, tedy že se jedná o VPÚK. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 14. 2. 2023,“* (srov. str. 5 napadeného rozhodnutí). S právním názorem městského úřadu se ztotožnil a pouze upravil výrok jeho rozhodnutí, neboť městský úřad vedl řízení o žádosti, kterou měl podle žalovaného zamítnout.

[5] Žalobce se proti posledně uvedenému rozhodnutí bránil žalobou podanou ke krajskému soudu. V ní zejména namítal nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí a nesouhlasil se závěrem správních orgánů, podle nichž se navážka stavební suti nachází

pokračování

mimo pozemní komunikaci. Rovněž trval na tom, že daná pozemní komunikace je místní komunikací III. třídy, nikoliv veřejně přístupnou účelovou komunikací. Podle žalobce měl o jeho žádosti v prvním stupni rozhodovat podle § 40 odst. 5 písm. b) ZPK obecní úřad (tj. Městský úřad Zdice), nikoliv obecní úřad obce s rozšířenou působností (tj. Městský úřad Beroun). Jelikož silniční správní úřad postrádal věcnou příslušnost k rozhodnutí o žádosti, je prvostupňové rozhodnutí nicotné.

[6] Krajský soud žalobě napadeným rozsudkem vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění svého rozsudku uvedl, že předpokladem pro odstranění pevné překážky je skutečnost, že se tato překážka nachází na dálnici, silnici, místní komunikaci či veřejně přístupné účelové komunikaci. Poukázal na judikaturu zdejšího soudu, podle níž silniční správní úřad, vyvstanou-li mu pochybnosti o veřejnoprávním charakteru dané cesty, si tuto otázku posoudí jako předběžnou, než rozhodne o věci meritorně (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2007, č. j. 6 Ans 2/2007 - 128, publ. pod č. 1486/2008 Sb. NSS). Dále upozornil, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkumu rozhodnutí správního orgánu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Judikatura Nejvyššího správního soudu však z uvedeného obecného pravidla stanovuje výjimku, podle níž soud přihlédne k tomu, že v průběhu řízení o žalobě dojde ke zrušení rozhodnutí, které je podmiňujícím rozhodnutím ve vztahu k tomu rozhodnutí, jehož zákonnost správní soud přezkoumává (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6 As 211/2017 - 88, publ. pod č. 3948/2019 Sb. NSS [dale jen „usnesení rozšířeného senátu“]).

[7] S ohledem na to rovněž zdůraznil, že svým rozsudkem ze dne 14. 3. 2024, č. j. 51 A 26/2023 - 62, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2023 deklarující povahu dané komunikace. Z toho vyplývá, že v době rozhodování krajského soudu v nyní projednávané věci neexistovalo pravomocné rozhodnutí, které by závazně určilo, zda a případně jaká kategorie pozemní komunikace se na pozemku p. č. 2131/3 nachází. Rovněž podotkl, že při vydání prvostupňového rozhodnutí městského úřadu i napadeného rozhodnutí tomu bylo jinak (srov. odst. [4] výše). Krajský soud dospěl k závěru, že s ohledem na zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2023 není jasné, zda a případně jaká kategorie pozemní komunikace se na pozemku p. č. 2131/3 nachází. Pro vydání rozhodnutí podle § 29 odst. 3 ZPK je však toto zjištění podmiňující. Krajský soud proto žalovaného zavázal, aby v dalším řízení posoudil předběžnou otázku existence pozemní komunikace na daném pozemku, dále zjistil přesnou polohu navážky stavební suti, a teprve poté rozhodl ve věci odstranění pevné překážky. Závěrem soud podotkl, že otázka věcné příslušnosti správního orgánu k rozhodnutí o žádosti o odstranění pevné překážky závisí na zodpovězení předběžné otázky, a to s ohledem na ustanovení § 40 odst. 4 písm. a) a odst. 5 písm. b) ZPK.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[8] Žalovaný (dale jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti předně tvrdí, že v řízení před správními orgány byla „řešena předběžná otázka týkající se existence/umístění překážky na existující komunikaci,“ přičemž kategorie komunikace „není předmětem řešení předběžné otázky a nemá vliv na řízení o překážce.“ Má dále za to, že rozsudek krajského soudu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatele ze dne 3. 2. 2023, nijak neovlivňuje, zda komunikace existuje a kudy vede, přičemž soud sám mohl tuto předběžnou otázku zodpovědět. Stěžovatel rovněž namítá, že krajský soud při zkoumání předběžné otázky vyšel ze závěrů, které nemají oporu ve spise. Podle stěžovatele oba správní orgány provedly místní šetření, opatřily si fotodokumentaci pozemní komunikace a uzavřely, že je průjezdná. Krajský soud tato zjištění zcela pominul.

[10] Stěžovatel krajskému soudu dále vytýká, že rozhodl, aniž by počkal, zda bude podán opravný prostředek proti rozsudku sp. zn. 51 A 26/2023 - 62, a namítá, že krajský soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2024, č. j. 51 A 26/2023 - 62, překročil rozsah žalobních bodů a porušil zásadu koncentrace řízení.

[11] Podle stěžovatele je nesrozumitelné, proč krajský soud přistoupil pouze ke zrušení napadeného rozhodnutí, a nikoli i rozhodnutí městského úřadu, které by mohlo být vydáno věcně nepřislušným orgánem. Rovněž poukazuje na judikaturu zdejšího soudu, podle níž „není namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují.“ S ohledem na to napadenému rozsudku vytýká, že se od této judikatury odchýlil a nevycházel z obsahu rozhodnutí správních orgánů, ani ze správního spisu.

[12] Stěžovatel svou kasační stížnost směřoval i proti výroku II. napadeného rozsudku, jímž krajský soud rozhodl o povinnosti stěžovatele zaplatit žalobci, který byl v řízení o žalobě zastoupen advokátem, náhradu nákladů řízení. Podle stěžovatele bylo zastoupení advokátem nedůvodné, neboť žalobce má odborně zdatné zaměstnance, kteří jej v řízení před soudem mohou zastupovat. Odkázal rovněž na rozsudek krajského soudu ze dne 29. 11. 2023, č. j. 54 A 77/2022 - 215, s nímž krajský soud rozhodl v rozporu.

[13] Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že předmětná předběžná otázka byla řešena v souběžném řízení o žádosti o určení právního vztahu (srov. odst. [1] a [2] výše). Po zrušení rozhodnutí stěžovatele ze dne 3. 2. 2023 neexistuje pravomocné rozhodnutí, které by konstatovalo, zda se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, anebo o místní komunikaci. Tato otázka je přitom zásadní pro určení věcné příslušnosti správních orgánů pro vydání rozhodnutí podle § 29 odst. 3 ZPK. Ve vztahu k dalším částem kasační stížnosti se žalobce ztotožnil s odůvodněním napadeného rozsudku a zdejšímu soudu navrhl, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

pokračování

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se v rámci vypořádání kasačních námitek nejprve zaměří na namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Platí totiž, že v případě existence vad stanovených v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. již zpravidla není dán prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru a je nezbytné napadený rozsudek bez dalšího zrušit.

[17] Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že z jeho rozsudku není srozumitelné, proč nezrušil i rozhodnutí městského úřadu, a že při svém rozhodování pominul skutková zjištění správních orgánů.

[18] Pokud jde o námitku, podle níž krajský soud postupoval nesrozumitelně, pokud nezrušil i rozhodnutí městského úřadu, Nejvyšší správní soud upozorňuje, že podle § 78 odst. 4 s. ř. s. „*[z]rušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo.*“ Daný postup představuje výjimku z obecného principu omezené kasace, přičemž je výlučně na uvážení krajského soudu, zda ke zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně přistoupí. Ke zrušení tohoto rozhodnutí proto žalobce není legitimován; z toho vyplývá i absence povinnosti krajského soudu rozhodnout o (ne)zrušení daného rozhodnutí ve výroku rozsudku. Z uvedeného rovněž vyplývá, že směřuje-li kasační námitka výhradně vůči úvaze soudu, zda zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, je taková námitka ve smyslu § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřipustná (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 - 106, publ. pod č. 1456/2008 Sb. NSS).

[19] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud pominul skutková zjištění správních orgánů. V tomto směru je třeba upozornit, že krajský soud dospěl k závěru, že bylo-li zrušeno pravomocné podkladové rozhodnutí stěžovatele ze dne ze dne 3. 2. 2023, pak ke dni jeho rozhodování neexistovalo jiné pravomocné rozhodnutí, které by závazně určilo, zda a případně jaká kategorie pozemní komunikace se na daném pozemku nachází. Krajský soud tak očividně nesouhlasil s názorem, podle něhož ze správního spisu a z rozhodnutí správních orgánů v projednávané věci vyplývá, že předběžná otázka týkající se existence pozemní komunikace a její klasifikace byla zodpovězena, popřípadě je odpověď na ni zjevná. Nejvyšší správní soud k tomuto postupu doplňuje, že krajský soud není povinen vypořádat každé dílčí tvrzení, pokud proti argumentaci v žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016 - 30, odst. [10]). Takto odůvodněný rozsudek není nepřezkoumatelný.

[20] Stěžejní kasační námitka spočívá v tvrzení, že předběžná otázka existence pozemní komunikace a její klasifikace byla v projednávané věci před správními orgány zodpovězena, přičemž zjištění kategorie pozemní komunikace ani zrušující rozsudek ze dne 3. 2. 2023 nemají na vydání rozhodnutí o odstranění pevné překážky vliv.

[21] Podle § 29 odst. 2 ZPK lze pevnou překážku „*umístit na pozemní komunikaci pouze na základě povolení silničního správního úřadu [...].*“

[22] Podle § 29 odst. 3 věta první ZPK „*[p]evné překážky, na jejichž umístění nebylo vydáno povolení, jsou jejich vlastníci povinni odstranit na svůj náklad ve lhůtě stanovené silničním správním úřadem.*“

[23] Podle § 40 odst. 4 písm. a) ZPK „*[o]becní úřad obce s rozšířenou působností vykonává působnost silničního správního úřadu ve věcech silnic II. a III. třídy a veřejně přístupných účelových komunikací s výjimkou věcí, o kterých rozhoduje Ministerstvo dopravy nebo krajský úřad.*“

[24] Podle § 40 odst. 5 písm. b) ZPK „*[o]becní úřad vykonává působnost silničního správního úřadu ve věcech místních komunikací s výjimkou věcí, o kterých rozhoduje obecní úřad obce s rozšířenou působností.*“

[25] Předně Nejvyšší správní soud poukazuje na odst. [4] výše, z něhož je zřejmé, že stěžovatel aproboval postup městského úřadu, který s ohledem na existenci rozhodnutí stěžovatele ze dne 3. 6. 2022 nezjišťoval, zda se na pozemku p. č. 2131/3 nachází pozemní komunikace a jak je klasifikována. Totožně postupoval i stěžovatel, a to s poukazem na své rozhodnutí ze dne 3. 2. 2023. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí dále neplyne, že by stěžovatel sám zkoumal, zda je předmětná předběžná otázka zodpovězena. Kasační soud se proto neztotožňuje s jeho názorem, že správní orgány v daném případě na předběžnou otázku samy odpověděly.

[26] Pokud jde o relevanci zjištění kategorie pozemní komunikace v projednávané věci, je třeba upozornit, že krajský soud odkázal na judikaturu zdejšího soudu (srov. odst. [6] výše). Podle ní správní orgán při rozhodování dle § 29 odst. 3 ZPK posoudí jako předběžnou otázku, zda pozemní komunikace, na níž se má nacházet pevná překážka, existuje a do jaké patří kategorie, pokud mu o této otázce vzniknou pochybnosti. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že pro vydání rozhodnutí podle § 29 odst. 3 ZPK není stěžejní, „že komunikace existuje a kudy vede,“ jak mylně tvrdí stěžovatel, nýbrž zda je naplněna hypotéza dané normy, která stanoví, že řízení o odstranění pevné překážky dopadá na ty překážky, jejichž umístění nebylo povoleno věcně příslušným silničním správním úřadem. O samotném odstranění rovněž rozhoduje věcně příslušný silniční správní úřad. Jeho věcná příslušnost se přitom podle § 40 ZPK odvíjí od zařazení pozemní komunikace do konkrétní kategorie.

[27] Nejvyšší správní soud však již nemůže přisvědčit názoru krajského soudu, podle něhož je zrušení rozhodnutí stěžovatele ze dne 3. 2. 2023 deklarujícího povahu dané pozemní komunikace důvodem pro zrušení i napadeného rozhodnutí s ohledem na prolomení pravidla podle § 75 odst. 1 s. ř. s., jež vychází ze závěrů usnesení rozšířeného senátu. Z něj vyplývá, že soud zohlední zrušení nebo změnu podmiňujícího rozhodnutí správního orgánu, i když ke zrušení nebo změně došlo až po vydání napadeného (podmíněného) rozhodnutí správního orgánu. Rozšířený senát dovodil, že právo na spravedlivý proces vyžaduje, aby autoritativně zjištěná nezákonnost podmiňujícího aktu mohla být k řádně uplatněné žalobní námitce žalobce zohledněna v řízení o žalobě proti podmíněnému aktu. Je na místě doplnit, že k podmíněnosti aktů dochází při jejich řetězení, kdy jsou jednotlivé správní akty vydávány samostatně a postupně a adresátovi

pokračování

jsou též samostatně oznamovány. Zpravidla teprve po nabytí právní moci podmiňujícího aktu následuje řízení či postup směřující k vydání navazujícího správního aktu. V napadeném rozsudku krajský soud odkázal na judikaturu zdejšího soudu, podle níž silniční správní úřad posoudí otázku veřejnoprávního charakteru pozemní komunikace jako předběžnou, vyvstanou-li mu o ní pochybnosti (srov. odst. [6] výše).

[28] Nejvyšší správní soud upozorňuje, že v projednávané věci nelze směřovat instituty předběžné otázky a řetězení správních aktů. Zákon silničnímu správnímu úřadu neukládá, aby disponoval před rozhodnutím o odstranění pevné překážky pravomocným rozhodnutím o určení kategorie předmětné pozemní komunikace. Stejně tak skutečnost, že o charakteru pozemní komunikace správní orgány v předcházejících, samostatných řízeních rozhodly podle § 57 odst. 3 správního řádu, neznamená, že takové rozhodnutí je podmiňujícím aktem ve smyslu usnesení rozšířeného senátu. Podle výše uvedené judikatury se jedná o předběžnou otázku, o níž si je silniční správní úřad oprávněn učinit úsudek sám za podmínek § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu. Jelikož v projednávané věci nedochází k řetězení správních aktů, závěry usnesení rozšířeného senátu na stávající situaci nedopadají. Krajský soud byl proto při svém rozhodování povinen vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).

[29] Namítá-li dále stěžovatel, že krajský soud v projednávané věci s vydáním rozsudku nevyčkal, zda bude podán opravný prostředek proti rozsudku ze dne 14. 3. 2024, č. j. 51 A 26/2023 - 62, podotýká zdejší soud, že soudní řád správní takovou povinnost krajskému soudu neukládá. Krajský soud se proto tímto postupem nezákonnosti nedopustil a námitka tak není důvodná. Pokud má stěžovatel za to, že krajský soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2024, č. j. 51 A 26/2023 - 62, překročil rámec své přezkumné činnosti daný obsahem žalobních bodů, pak Nejvyšší správní soud poukazuje na svůj rozsudek ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63, odst. [5], publ. pod č. 4051/2020 Sb. NSS. Podle něj kasační stížnost musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána, a nikoli nějaký jiný akt (buť třeba i věcně souvisící nebo předcházející napadenému rozhodnutí krajského soudu). Pokud tak nečiní, nemíří proti rozhodovacím důvodům krajského soudu, a tudíž neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s. Taková kasační stížnost je ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná (srov. odst. [12] uvedeného rozsudku). V projednávané věci uvedená kasační námitka směřuje vůči jinému rozsudku, než je kasační stížností napaden. Kasační soud proto s ohledem na uvedenou judikaturu konstatuje, že tato námitka je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná.

[30] Podle stěžovatele šel krajský soud ve svých úvahách v napadeném rozsudku nad rámec žalobních námitek, přičemž nerespektoval skutková zjištění správních orgánů a judikaturu citovanou v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel v kasační námitce nijak nespecifikuje, v jaké části napadeného rozsudku přistoupil krajský soud k dotvoření námitek žalobce, tím méně pak jakou konkrétní argumentaci nad rámec žaloby uvedl. S ohledem na to se Nejvyšší správní soud s právním názorem stěžovatele neztotožňuje a pro jeho obecnost jen stejně obecně uvádí, že tvrzený nezákonný postup krajského soudu neshledal. Uvedená námitka proto není důvodná.

[31] Konečně, stěžovatel svou poslední námitkou míří proti nákladovému výroku napadeného rozsudku a důvodnosti přiznání náhrady nákladů řízení žalobci. Kasační soud poukazuje na svůj již zmíněný rozsudek ze dne 4. 6. 2024, č. j. 1 As 69/2024 - 32, odst. [34], podle něhož je zastoupení žalobce advokátem účelně vynaložený náklad, neboť žalobce nevystupoval ve správním řízení z pozice správního orgánu, ale jako veřejnoprávní korporace hájící své vlastnické právo, k čemuž nutně nedisponuje odpovídajícím odborným aparátem (srov. v podobnostech rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2022, č. j. 10 As 99/2022 - 56, odst. [41], publ. pod č. 4377/2022 Sb. NSS). Ani tato kasační námitka tak není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud nesprávně aplikoval judikaturu rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, čímž zatížil napadený rozsudek jinou vadou řízení, v jejímž důsledku nesprávně právně posoudil řešenou otázku. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnosti vyhověl, napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm krajský soud posoudí projednávaný případ z hlediska uplatněných žalobních námitek, neboť nejsou splněny výjimky z aplikace § 75 odst. 1 s. ř. s. stanovené usnesením rozšířeného senátu.

[33] V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne podle § 110 odst. 3 s. ř. s. i o nákladech řízení o této kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 10. března 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu